

მეწყერი მეწყერს

გაელავს, დაჰკრავს მეხი მეხს მწვერვალს,
მთა ტიტველია, არ აქვს საფარი,
თვითონ მეხია და თვითონ ელავს,
როგორც შამილის თეთრი ფაფარი.

ნეტა თუ სადმე ხარ მე, კაცისა,
ამ უკვდავებს ქედს არ უხრიდე.
თუ გაწყდა მარღვი სიმამაცისა,
მე ცოცხალი ვარ ერთი მარღვი.

ვარ დაფრენილი ორბისგან გნოლი
და არ იკარებს გული სალავათს,
ხევსურის ჯაჭვის ნაგლეჯი რგოლი ერთი ვაცხადებ მარტო ჰაზავატს.

ვარ გათელილი ლეკის ნაბადი,
ყველა სახსარი მაქვს დაღეწილი,
მაგრამ ვაჟკაცმა მხოლოდ გაბედე
და მეც ვაჟკაცის დამიდე წილი.

რა საჭიროა მეღნად გიშრის ტბა
და კალმად კიდე მინა რხეული,
თუ ამ სიბრაზით გული გაგითბა,
თუ ამ ჟრუანტელს იგრძნობს სხეული.

მეწყერი მეწყერს, ლანქერი ლანქერს,
კლდე კლდეს ასკდება, ზვავს ღუპავს ზვავი
ცა მოწყალეებით თავზე დამცქერის,
არ მემეტება მოვიკლა თავი.